

тъ, и слѣдовахъ вече несъвършенното христіанство на Аріанитѣ.

Около туй време (375 по Р. Х.) едно непознато племе тутакси минува Азовското море: туй бѣше племето на *Уннитѣ*. — Голѣмы вѣтрѣшни боеве бѣхъ изгонили отъ централната равнина на Азія тѣзи татарскы народы, които са улѣтихъ къмъ западъ въ страшны чети. Най-напредъ тѣ срѣщнихъ *Аланитѣ*, които живѣяхъ около Волга и Донъ; поведоха ги съ себе си и нападнихъ върху земитѣ на Готтитѣ. Тѣзи послѣднитѣ са уплашихъ отъ изгледа на дивитѣ онѣзи скотовѣдцы, съ околчаста глава, съ ужълто и плоскато лице, облечены въ вонещи кожи, като са хранили отъ мѣкото на кобили, отъ конско мѣсо, стоплено подъ сѣдлата имъ, — народы, които живѣяхъ, казва Сидоанъ Апеліари, върху гърбоветѣ на дребнитѣ и бързитѣ си конѣ. — *Гепидитѣ* и една часть Остро-Готты са подчинихъ на Унвитѣ; Визи-Готтитѣ са впуснахъ на чети кждѣ Дунава, и искахъ ота Валента едно прибѣжище въ Мизія (376). Този Императоръ бѣше пристрастенъ къмъ аріанизма: честитѣ да пасели своитѣ предѣли съ единъ юнашки народъ отъ аріанската секта, той позволява да минатъ Дунава. Визиготтитѣ влизатъ въ Имперіята и не излизатъ вече оттамъ.

Една часть Остро-готты са показа малко понасетитѣ и искаше сѣщата милость; но понеже зехъ да са боѣтъ отъ тѣзи страшны госты, отричатъ имъ. Тогазъ тѣ минаватъ на-силъ, ставатъ едно съ Визи Готтитѣ, които Ирѣтъ бѣше огорчилъ; тѣй и двата народа бяхъ пасждѣ Римляны-